

ПРЕС КЛИПИНГ

22 - 23. март 2014.

НАСЛОВИ

- Последњи трзај предузећа пред банкрот (стр. 2)
- Економисти: Како држава да уштеди 400 милиона евра (стр. 3)
- Куповна моћ у јануару осетно мања (стр. 4)
- Радници „Невене“ нису дозволили пленидбу робе и машина (стр. 5)
- Радници „Аугосаобраћај“ прекинули штрајк глађу (стр. 6)
- Трећа тура прекобројних у кикиндској Ливници (стр. 6)
- Нишки лекари замрзнули штрајк (стр. 8)
- Део радника АД „Аугосаобраћај“ прекинули штрајк (стр. 9)
- Пензије по новом од 2015. године (стр. 9)
- Пола привреде плату не прима редовно (стр. 11)
- Држава заборавила наменску индустрију (стр. 13)
- Није важно ко купује само нек се продаје (стр. 15)
- Угаљ и струја за добре плате (стр. 17)
- Привреда се раздужује, држава се задужује (стр. 19)
- Зашто су се посвађали Фонд ПИО и Унија (стр. 21)
- И у фебруару државна каса у минусу (стр. 22)

Последњи трзај предузећа пред банкрот

АУТОР: Д. И. КРАСИЋ

Све више предузећа у Србији покушава да из дугова изађе кроз унапред припремљен план реорганизације

ПРЕЗАДУЖЕНОСТ према банкама и пословним партнерима, као и немогућност намирења трошкова текућег пословања, многа предузећа доводи до блокаде рачуна у банкама која, код немалог броја завршава стечајем и, на крају, банкротством. Тек неколицина предузећа покушава да се из финансијског вртлога извуче кроз реорганизацију, која не мора нужно увек да буде везана за стечајни поступак, већ о њега може само да се „очеше“.

У том случају, реч је о такозваном „унапред припремљеном плану реорганизације“, популарном УППР-у, који суду подноси сама фирма-дужник, и то истовремено са предлогом за покретање стечајног поступка. У њему се тачно дефинише на који начин и којом брзином ће дужник намиривати своје дугове. О усвајању УППР-а гласају повериоци, на рочишту који одређује стечајни судија у такозваном претходном стечајном поступку, који може да траје максимално 60 дана. Ако се УППР на том рочишту усвоји, судија истовремено отвара стечајни поступак, потврђује усвајање УППР-а и обуставља стечај.

После тога, тај план постаје извршна исправа и сматра се, практично, уговором за измиривање поверилаца. Наравно, пре него што дужник и помисли да припрема план реорганизације, требало би да „излобира“ код поверилаца њихову сагласност.

БЛОКАДА ДВЕ МИЛИЈАРДЕ ЕВРАЧАК 46.962 предузећа и предузетника последњег дана фебруара имало је блокиране рачуне у банкама, због доспелих дугова већих од 243,5 милијарди динара, и то без камате, показују подаци Народне банке Србије.

Колико се тачно фирми определило да на овај начин покуша да обезбеди свој опстанак, није познато, пошто не постоји законска обавеза да се ови подаци обједињују на једном месту, мимо привредних судова.

- Податке о унапред припремљеним плановима реорганизације немамо, јер нам суд не шаље правоснажна решења о усвајању планова, нити је Агенција за лиценцирање стечајних управника задужена да их прати - објашњава, за „Новости“, Ивана Матић, директор Агенције. - Када је реч о редовним плановима реорганизације, који се подnose у току већ отвореног стечајног поступка, АЛСУ има податке да су судови до сада донели 193 правоснажна решења о усвајању оваквих планова. Стечајни управници у Србији тренутно воде 2.095 „живих предмета“, међу којима је и 123 реорганизације.

Комисија за заштиту конкуренције има евиденцију предузећа која су подносила план реорганизације, без обзира на то да ли је реч о редовном или унапред припремљеном.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/ekonomija/aktuelno.239.html:483793-Ekonomisti-Kako-drzava-da-ustedi-400-miliona-evra>

<http://www.blic.rs/Vesti/Ekonomija/451714/Kako-drzava-da-ustedi-400-miliona-evra>

Економисти: Како држава да уштеди 400 милиона евра

ИЗВОР: ТАНЈУГ

Укупан број запослених у јавном сектору морао би да се смањи за петину или за 100.000, ако би Влада одлучила да уштеде оствари само кроз смањење броја запослених, уместо кроз резање плата и пензија

Укупан број запослених у јавном сектору морао би да се смањи за петину или за 100.000, ако би Влада одлучила да уштеде оствари само кроз смањење броја запослених, уместо кроз резање плата и пензија, сматра професор Економског факултета у Београду Милојко Арсић.

У изјави Тањугу он каже да би такав сценарио угрозио обављање услуга јавног сектора, који не би могао да пружа здравствене, образовне, безбедносне и друге услуге које су важне за функционисање целог друштва.

Арсић зато истиче да у овој години треба очекивати смањење плата и пензија, али и отпуштања у јавном сектору, те да ће се ове две мере спроводити истовремено.

"Сваки добро утемељен програм фискалне консолидације подразумева да се на почетку смање плате и пензије за десетак одсто, а да се након тога постепено у току неколико година укупан број запослених у јавном сектору смањи за пет до десет одсто", навео је Арсић.

Он истиче да пензионере не би требало искључивати из мера које треба да уштеде 400 милиона евра, јер је боље да број људи обухваћених штедњом буде већи, да би проценат уштеда на сваком појединцу био мањи.

"Ако би се на пример штедело само на платама, онда би то подразумевало њихово смањење од 25 одсто, што је и социјално и економски неодрживо", сматра Арсић.

Економиста Никола Фабрис такође тврди да је тешко избећи смањење плата и пензија, осим уколико не дође до значајнијег смањивања броја запослених у јавном сектору.

"Мислим да у овом тренутку треба избегавати мере које доносе мале буџетске приходе, попут солидарног пореза, а фокусирати се на озбиљне резове, који ће у наредних неколико година свести буџетски дефицит на три посто БДП-а", каже професор Економског факултета у Београду.

Он додаје да је фискалну консолидацију најлакше спровести на почетку мандата сваке владе, зато што она подразумева болне и непопуларне мере, а тада Влада има највећу подршку.

Владимир Глигоров, сарадник Бечког института за економске студије каже за Тањуг да би било најбоље да се уштеде од један одсто БДП-а или око 400 милиона евра остваре кроз смањење субвенција.

"Најбоље је смањити субвенције, будући да је реч о уштеди од око један посто бруто домаћег производа, док се за субвенције одваја готово три одсто. Следећих година би требало обезбедити да се не покривају губици таквих предузећа као што је Србијагас. То би вероватно било довољно или би свакако покрило значајан део тих уштеда. Додатне уштеде би могле да дођу из јавних набавки", наводи Глигоров.

Он, међутим, каже да је од смањења субвенција извесније смањење плата и пензија, које не би било добро уколико га не би пратила и промена система награђивања у јавном сектору, као и промена пензијског система.

Не одбацујући могућност да ће Влада одустати од уштеда од 400 милиона евра, колико Фискални савет и ММФ процењују да је потребно, јер, како каже, ради се о веома непопуларним реформама.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/ekonomija/aktuelno.239.html:483902-Kupovna-moc-u-januaru-osetno-manja>

Куповна моћ у јануару осетно мања

ИЗВОР: ТАНЈУГ

Куповна моћ мерена односом просечне нето зараде и просечне, односно минималне потроша

Куповна моћ мерена односом просечне нето зараде и просечне, односно минималне потрошачке корпе, у јануару је била осетно мања, захваљујући, пре свега, смањењу просечне зараде, показује анализа Минситарства спољне и унутрашње трговине.

За покриће просечне корпе било је потребно 1,73 просечне зараде која је износила 37.966 динара, а за покриће минималне, било је довољно 0,90 просечне зараде. У децембру је за просечну корпу било потребно 1,28 зарада, а за покриће минималне 0,67 просечне зараде.

Посматрано по градовима, куповну моћ изнад просека Републике имали су Београд, Панчево, Ужице, Шабац, Крагујевац и Смедерево.

У градовима који се статистички прате просечна нето зарада је покрила минималну корпу, осим у Новом Саду, Нишу, Сремској Митровици, Зрењанину и Ваљеву, али није била довољна за покриће просечне потрошачке корпе.

Просечна потрошачка корпа за јануар износила је 65.718 динара и већа је 1,07 одсто или 693 динара, у односу на децембар. Минимална корпа за износила је 34.178 динара и већа је 0,76 одсто или 258 динара, у односу на ону из претходног месеца.

Просечна нето зарада, исплаћена у јануару, номинално је била мања 3,1 одсто, а реално за шест одсто. У односу на јануар 2013. године, просечна потрошачка корпа већа је 1,96 одсто, а минимална 0,86 одсто.

Потрошачке цене производа и услуга у јануару су односу на децембар, биле више 1,4 одсто. Раст цена забележен је у групама: алкохолна пића и дуван 5,9 одсто, храна и безалкохолна пића 2,3,

здравство 1,2, транспорт један одсто, стан, вода, електрична енергија, гас и друга горива 0,8 и ресторани и хотели 0,3 одсто.

Пад цена забележен је у групама рекреација и култура 1,1 одсто, у групама комуникације и намештај, покућство и текуће одржавање стана по 0,4 одсто.

Цене осталих производа и услуга нису се битније мењале.

<http://www.novosti.rs/vesti/srbija.73.html:483708-Radnici-Nevene-nisu-dozvolili-plenidbu-robe-i-masina>

Радници „Невене“ нису дозволили пленидбу робе и машина

АУТОР: И. Митић

Око 80 радника протестовало је због најављене пленидбе готове робе и машина из одељења козметике, јер је то једини погон који још ради после пропале приватизације

ЛЕСКОВАЦ - Око 80 радника хемијске индустрије „Невена“ протестовало је због најављене пленидбе готове робе и машина из одељења козметике, јер је то једини погон који још ради после пропале приватизације, па се захваљујући њему запосленима исплаћују зараде, те измирују обавезе према држави и добављачима. Зато у петак нису дозволили приватном извршитељу да - уз асистенцију полиције - попише имовину како би се наплатиле заостале зараде седам бивших радника што, са каматама, износи око три милиона динара.

Радници повериоце упућују на локалну самоуправу, Министарство привреде и Агенцију за приватизацију јер су, тврде, они одговорни за то што су четири хектара „Невениног“ земљишта уступљена јужнокорејској корпорацији „Јура“, а да фирма од тога није добила ни динар.

РАСПАРЧАНИ ТРАЖЕ КУПЦА „НЕВЕНА“ годишње плаћа око 34 милиона динара пореза и доприноса, а током трогодишњег процеса реструктурирања од државе је добила 40 милиона динара субвенција које су, тврде радници, потрошене искључиво на сировине и репроматеријал. Некада је у овом предузећу било запослено више од 800 радника, тренутно ради са трећином капацитета, а - после неуспеле приватизације и раскида уговора са бугарским „Булцватом“, те социјалног програма - започето је реструктурирање. Фирма је подељена у шест целина, са идејом да засебно буду понуђене на продају.

- Проблем је у исплати разлике између минималне и пуне зараде у периоду од 2004. до 2007, што се дугује свим запосленима, али они који су отишли из предузећа, упркос отпремнинама, не желе да сачекају неколико месеци, да се оконча процес нашег реструктурирања - објашњава радница Снежана Цветановић, док њен колега Иван Југовић каже да они само желе да раде док им држава не пронађе новог стратешког партнера, са којим би се решавали и дугови.

У „Невени“ подсећају и да им нико није помогао да сачувају лиценцу за њихов најпознатији производ „косили“, од којег фирма и опстаје.

Тих 600.000 евра нису у стању да обезбеде одједном, из редовног пословања, али неће прекинути производњу бренда који су развијали више од 30 година.

Кажу, после отимања „колиноса“, то би им умањило вредност за бар 40 одсто, па би остали без четири петине тржишта и икакве шансе да пронађу стратешког партнера.

Иначе, просечна зарада у овом предузећу је 35.000 динара, радници у производњи примају око 26.000, али им се редовно исплаћује накнада за превоз и имају право на оброк у фабричкој мензи. Примедбе на рад менаџмента немају...

<http://www.novosti.rs/vesti/srbija.73.html:483709-Radnici-Autosaobracaja-prekinuli-straik-gladiu>

Радници „Аутосаобраћаја“ прекинули штрајк глађу

ИЗВОР: М. Ђошовић

Група радника „Аутосаобраћаја“ у петак је прекинула штрајк глађу, али ће Главна аутобуска станица остати под блокадом

КРАГУЈЕВАЦ - Под притиском чланова породица и пријатеља, група радника „Аутосаобраћаја“ је у петак прекинула штрајк глађу, али ће Главна аутобуска станица остати под блокадом све док се не реше сви социјално-економски проблеми у предузећу.

Према речима Срђана Илића, члана Самосталног синдиката, после деветодневног штрајка глађу и дводневног неузимања течности, здравствено стање радника се нагло погоршало и достигло је критичну тачку.

- Наше породице тражиле су да хитно прекинемо самоубилачки протест и да не жртвујемо свој живот, због немарности надлежних - каже Илић. - Претили су да ће нам се придружити са најмлађим члановима, па смо били принуђени да донесемо ову одлуку. То никако не значи да ћемо престати да се боримо за своја права. Понудили смо коректан излаз из ове ситуације. Исплату једне плате до новог ангажовања у фирми или исплату социјалног програм за преосталих 157 радника. Невероватно је да нико није хтео да нас саслуша. Не остаје нам ништа друго већ да својим тужбама тражимо дуговања од фирме, а поједини ће поднети и кривичну пријаву против оних који су упропастили ове предузеће и тражити одштету када буду проглашени кривим.

<http://www.novosti.rs/vesti/srbija.73.html:483754-Treca-tura-prekobrojnih-u-kikindskoj-Livnici>

Трећа тура прекобројних у кикиндској Ливници

АУТОР: М. Иветић

Словеначки „Цимос“ најавио драстичну рестрикцију радне снаге у својој фабрици у Кикинди. Технолошким вишком проглашено 195 радника, а тај списак није коначан

КИКИНДА - У Ливници у Кикинди, која од кад је 2004. године приватизована, послује у оквиру словеначке компаније „Цимос“, драстично се смањује број запослених. На најновијем списку прекобројних је 195 радника, који су проглашени технолошким вишком. Управа, која седи у Копру, овај непопуларан, по њој неминован потез правда објективним околностима, које диктирају економија и тржиште. Фабрички синдикат, у страху од још драстичније „сече“ радне

снаге, која је наговештена за период до 2016, диже глас, тражећи од државе да не дозволи пропаст ионако урушеног кикиндског металског комплекса, што би на улици отерало преосталих око 1.800 радника.

Управа „Цимоса“, у саопштењу које је проследила појединим медијима, најновије „кресање“ платног списка у својим погонима у Кикинди тумачи као последицу смањеног обима пословања у оквиру целе компанијске групације, која се простире широм некадашње југословенске државе. У „Цимосу“, наглашава се, чине све да рационализација радне снаге буде што безболнија и шаљу отворену поруку да се она - не може избећи.

У новонасталој, крајње непријатној и неизвесној ситуацији, људи са најновијег списка оних који су вишак, а махом су то особе са 20 и више година радног стажа, нестрпљиво, у исти мах са зебњом и надом, ишчекују нови дан. Мори их дилема да ли ће, којом срећом, бити прекомандовани у неки од преосталих ливничарских погона, или ће на евиденцију незапослених.

- Пре неколико дана разговарали смо са људима из управе „Цимоса“, који су нам рекли да је компанија у озбиљним пословним проблемима, па ће уследити нова отпуштања - напомиње Драган Латинчић, председник Ливничиног Савеза самосталних синдиката. - Прошле године технолошким вишком прво је проглашено 66 наших колега радника, а потом је иста судбина задесила још 33 радника. Шта нам следи, нико не зна. Мора се пронаћи системско решење за све оне који овако масовно, с минималном отпремнином, одлазе на евиденцију незапослених. Овом проблематиком, неминовно је, бавиће се већ у старту мандата нова републичка влада.

АПЕЛ ДРЖАВИЗАХТЕВАМО да се држава адекватно укључи у ову нашу причу. Апелујемо на надлежне да и Ливницу уврсте на списак фирми за реструктурирање, односно да се њена судбина решава као што се чинило са некадашњом „Заставом“, а сада „Фијатом“ у Крагујевцу, „Гошом“ у Смедеревској Паланци, „Сартидом“ у Смедереву... Оно што су наведене фабрике за поменуте градове, то је за нас Ливница, иначе с годишњим извозом од око 40 милиона евра - поручује Илија Дрљић, председник Међуопштинског већа ССС са седиштем у Кикинди.

Иван Миладинов, председник једне од шест синдикалних подружница у Ливници, вели да фабрички синдикат, ма колико тренутно разједињен и расцепкан, мора да има јединствен став о отказима који се пишу и онима који ће, по свему судећи, уследити. За њега, објашњава, нема дилеме:

- Да мирно гледамо како радничка класа иде на улици?! Не, тако нећемо. Обратили смо се, ево, руководству нашег Међуопштинског већа ССС, да јединственом акцијом предузмемо нешто и тако што више заштитимо радничка права. Ионако ливничари, с просечном платом од око 200 евра, једва састављају крај с крајем. Додатно их убија то свакодневно ишчекивање да им се каже: нисте нам више потребни, идите кући. Још нисмо у фази да себи сечемо прсте, седамо на шине и чинимо сличне ствари. Али, никада се не зна шта из главе гладног може да изађе. Мука је дошла до грла...

Латинчићев заменик Жељко Милићев већ је окусио горчину статуса прекобројног у фабрици. Сачувао је, стицајем срећних околности, радно место. Решење за Ливницу види у потрази за поузданим стратешким партнером, који, у производном процесу и радном ангажману може да надомести оно што „Цимос“ сада и убудуће није у стању. А ту је, наглашава, уз садејство локалне самоуправе, на потезу - држава.

ПРЕДСЕДНИК ОБЕЋАО ПОМОЋ

ЖЕЉКО Милићев вели да проблем Ливнице није само „Цимосов“ и људи који у њој за хлеб зарађују, већ и локалне самоуправе, на крају и државе Србије. Зато су он и остали из фабричког синдикалног руководства, наслућујући какво се зло спрема, у последњих месец дана у неколико наврата ишли код првог човека општине Павла Маркова, молећи га да, применом метода напредњачке партијске и владајуће вертикале, надлежне у престоници увери да је ситуација у Ливници алармантна и да нешто треба предузети. А председник је обећао да ће учинити све што је у његовој моћи да помогне.

<http://www.blic.rs/Vesti/Drustvo/451594/Niski-lekari-zamrznuli-straik>

Нишки лекари замрзнули штрајк

ИЗВОР: Срна

Лекари нишког Клиничког центра, који су у штрајку од 14. марта, након разговора са управом одлучили су да замрзну штрајк до 1. јуна, рекао је председник Штрајкачког одбора Александар Златић.

Према његовим речима, испуњен је захтев за плаћање дежурства и више од 40 сати месечно, а Министарству здравља упућен је захтев да се солидарним порезом опорезује само основни део плате, а не и прековремени рад.

Нишки лекари ступили су у штрајк захтевајући укидање солидарног пореза на плате, исплату прековременог рада без опорезивања и враћање коефицијената на период пре 1. јануара ове године.

Златић је рекао да постоје најаве да ће уредба Владе Србије о коефицијентима у јавном сектору бити промењена.

Део радника АД “Аутосаобраћај” прекинули штрајк

АУТОР: Небојша Радишић

Део радника АД “Аутосаобраћај”, који су пре 12 дана започели штрајк глађу у просторијама канцеларије генералног директора, а од уторка су одбијали да пију И воду, данас су прекинули протест

Они су, како је изјавио председник Самосталног синдиката Срђан Илић, одлучили да ослободе канцеларију “како им се не би приписала кривица за неодржавање Скупштине акционара”.

-Штрајкачи ће после свега пробати ако нису закаснили да својим тужбама потраже своја дуговања од предузеца ,а поједини це поднети и кривицну пријаву против оних који су упропастили ово предузеце тразити остету када буду прогласени кривим. Од свих које смо звали, а пре свега људе из владе Србије, обишао нас је једнио градоначелник са сарадницима, И наговорио нас је да сачувамо своје здравље И да не угрожавамо даље своје породице, каже Срђан Илић.

Овој фирми стигла је тужба за надокнаду штете од Железница Србије, на износ од 40 милиона динара, због блокаде пруге која је трајала 43 дана“. Радницима се дугује 12 плата, у фирми је остало 157 радника, а пре две седмице продат је аутобус за 4,5 милиона динара, а вишак новца од те продаје је био 2,2 милиона.

Узалуд су били захтеви да се те паре равноправно расподеле радницима који су остали у предузећу, и који нису узели социјални програм. Тако би свако добио по 14.000 динара. Али, новац је легао на блокирани рачун фирме, и сада те паре иду људима који су тужили предузеће.

<http://www.blic.rs/Vesti/Ekonomija/451805/Penzije-po-novom-od-2015-godine>

РАЧУНИЦА: КОЛИКО ЋЕТЕ ЈОШ МОРАТИ ДА РАДИТЕ

Пензије по новом од 2015. године

АУТОРКЕ: У игри су два модела пензионе реформе. По првом, жене ће радити до 63. године. По другом, мушкарци ће у пензију са 66, а жене са 64 године.

(+)

Јасмина Чоркић ради као секретарица и има 49 година. Сваки дан ће устајати и одлазити на посао још 11 година - тачније до 2025. године. На заслужену пензију има права, према садашњем закону, са 60 година. Зато је и узнемирује најави да пензиона реформа подразумева повећање старосне границе за жене. Јер, треба да ради бар три године дуже и у пензију оде 2028. године.

- Бринем. Не само зато што мислим да нећу бити способна да радим, већ и зато што сам запослена у фирми која има финансијских проблема и у којој се све гласније говори о отказима. Како да стигнем до пензије ако изгубим посао - забринуто објашњава Јасмина.

Због неодрживог система по ком се пензије исплаћују данас, односно чињенице да се за ове намене све више захвата пара из буџета, хитну пензијску реформу од Владе тражи и ММФ. Министар финансија недавно је најавио и могућ правац промена. - Уколико би се старосна граница од 2015. подигла са 60 на 63 године, то би било у периоду од шест година, односно

годишње би се та граница подизала за по шест месеци - рекао је министар финансија Лазар Крстић.

Како сазнајемо, уз овај модел, у игри је и онај по ком би мушкарци до пуне пензије радили до 66, а жене до 64. године. Поред тога, извесно је и да ће онима који не испуњавају оба услова за пензионисање, пензије бити умањиване.

Никола Алтипармаков, члан Фискалног савета, каже да је Србија негативни европски рекордер по учешћу расхода за пензије у БДП од 13 одсто и да су реформе једноставно неопходне.

- Приоритет је увођење актуарских пенала од око шест одсто за сваку годину превременог пензионисања. Разлог је чињеница да се 70 одсто мушкараца и 50 одсто жена пензионише пре регуларне доби од 65, односно 60 година - каже Алтипармаков за "Блиц".

Економиста Зоран Попов сматра да би требало увести и награде за оне који хоће да раде дуже него што закон прописује.

- Пензионисање треба условити испуњавањем оба услова - старосног и по годинама стажа. Тако се, рецимо, мушкарци не би могли пензионисати пре 65. године и радило би се у просеку пет година дуже - каже Попов.

Сваког дана у прошлој години, у просеку, у пензију је одлазило 290 људи, док је без посла остајало 58 радника, што говори, како тврде саговорници "Блица", да је постојећи систем неодржив.

<http://www.blic.rs/Vesti/Srbija/451820/Pola-privrede-platu-ne-prima-redovno>

ВЕЋИНА ЗАПОСЛЕНИХ ЧАЧАНА НА ИВИЦИ ЕГЗИСТЕНЦИЈЕ

Пола привреде плату не прима редовно

АУТОР: Владимир Никитовић

Више од половине запослених у привреди не прима редовно плату или касни од три до шест месеци, а 350 радника ни динара није добило две године!

Неславни рекордери су 45 запослених у трговинском предузећу „Инекс Стјеник“ којима се дугују чак 34 зараде. Следе их радници „Цера“ и „Угопромета“ са по 24 неисплаћене плате.

Њима раме уз раме је 280 радника две фирме у стечају - Фабрици хартије и Ветеринарској станици, који су такође остали ускраћени за по 24 лична дохотка.

- Немам речи да опишем у каквој се агонији налази 40 радника „Цера“ и просто не могу да верујем да постоји држава у којој газда може да вам остане дужан плате за две године. Нема коме се нисмо обратили, али нико на нас није обраћао пажњу. Више смо гладни него сити. Неки од колега су како-тако успели да се снађу, па обављају неке додатне послове како би преживели. Неки, међутим, то нису успели, па сам лично видео двојицу колега, врских мајстора, како пребирају по контејнерима. Ето, дотле је дошло. Хтео сам да заплачем колико ми је било тешко - каже Милутин Радојичић, један од руководиоца у „Церу“.

Редовне плате

Исплаћују се само у јавном сектору, малобројним приватним фирмама, „Слободи“ и Фабрици резног алата.

- Поред тога што нам се дугују 24 плате, одузето нам је и шест година живота јер нам толико није уплаћиван радни стаж. Одузето нам је право да нашим породицама будемо ослонац, да својој деци обезбедимо егзистенцију и школовање - каже Милош Трипковић из Фабрике хартије.

Од 12.800 радника запослених у чачанској привреди пре почетка приватизације 2001. данас је на својим радним местима остало свега 3.500. Од тог броја редовну плату прима мање од половине радника.

- Редовне плате исплаћују се само у јавном сектору, малобројним приватним фирмама, компанији „Слобода“ и Фабрици резног алата. Чачанска привреда је у колапсу, а мислим да ће ова година бити још гора од претходних. Велики број радника ће остати без посла, а плате ће бити још ређе - каже председник Већа Самосталних синдиката Чачка Слободан Јелић.

Подаци о великом дуговањима према радницима били би свакако још алармантнији и поразнији када би представници синдиката имали податке за сва чачанска предузећа, али у највећем броју њих газде не дозвољавају синдикално удруживање, па је немогуће доћи до званичних информација о динамици исплате зарада.

Предузеће	Број неисплаћених плата
Инекс Стјеник	34
Цер	24
Угопромет	24
Фабрика хартије	24 (стечај)
Ветеринарска станица	17 (стечај)
Спектар	14
Хладњача	10
Ауто-мото клуб	7

http://www.danas.rs/danasrs/ekonomija/drzava_zaboravila_namensku_industriju.4.html?news_id=278456

НАША ПРИЧА - Штрајк запослених у фабрици Телеоптик Жироскопи због кашњења у исплати зарада

Држава заборавила наменску индустрију

АУТОР: Г.ВЛАОВИЋ

Београд - Запослени у београдском предузећу Телеоптик Жироскопи ступили су у штрајк после неуспелих преговора са пословодством о исплати пет заосталих зарада.

- Штрајкачки захтеви односе се и на потписивање Колективног уговора и решавање статуса предузећа. Незадовољни смо и због тога што зараде, осим што касне, једва прелазе износ минималца, што за живот у Београду не може да подмири трошкове ни трећине потрошачке корпе - каже за Данас Стевица Величковић, председник Штрајкачког одбора у том предузећу, које је у власништву државе и бави се производњом опреме за одбрамбену индустрију.

Наш саговорник сматра да је неопходно да нова влада Србије хитно реши статус тог предузећа битног за функционисање српске индустрије и привреде.

- Радимо на извозном програму, ракете типа Алас за Уједињене Арапске Емирате, чија је вредност око 200 милиона долара, као и по међународним уговорима за Алжир. Зато је несхватљиво да држава не пружа значајнију подршку нашој производњи и да се дозволило петомесечно кашњење исплата зарада, што угрожава егзистенцију запослених и њихових породица. Стога је став Гранског синдиката индустрије, енергије и рударства "Независност", коме наша фабричка подружница припада, да без укључивања представника Владе Србије, министарстава одбране и привреде, није могуће разрешити проблеме са којима се суочава предузеће - каже Величковић.

Он истиче да се држава понаша неодговорно не само према предузећу Телеоптик Жироскопи већ према читавој наменској индустрији у Србији.

- То је веома лоше јер управо наменска индустрија треба да буде покретач привредног развоја Србије. Ми производимо опрему која је тражена и на нашем и на страном тржишту. Такве фирме држава би морала да помаже. Не да нам даје поклоне, већ да нам да гаранције за узимање кредита или други вид подршке. Просто је невероватно и потпуно нелогично да смо, иако производимо тражену робу, препуштени сами себи и да, откако смо прешли у власништво државе, добили смо само једну мању субвенцију пре неких пет година. Сматрамо да таквом немарношћу држава ради првенствено против својих интереса. Када би нас помогла, могла би као наш власник да приходује, а и обезбедила би се сигурност радних места, што је један од приоритета који свака власт у Србији прокламује. Ми смо једна од ретких преосталих фабрика у Земуну која још увек ради и изузетно је битно како за запослене, тако и за државу да се несметани рад предузећа настави - наглашава Величковић.

Он објашњава да би право решење било оснивање предузећа која би деловало у оквиру Министарства одбране и које би фактички координирало рад фирми из наменске индустрије.

- Држава једноставно мора да препозна потенцијале наменске индустрије код нас. Пре пет до шест година извоз оружја и војне опреме из Србије је био вредан око 50 милиона долара, а сада је 300 милиона долара. Дакле, реч је о профитабилном сектору чије активности у Србији расту. На држави је да изабере да ли ће ту грану да помогне кредитима, субвенцијама или из неких фондова - истиче наш саговорник.

Синдикати хоће да се уједине

Стевица Величковић, председник Штрајкачког одбора, додаје да је покренута иницијатива да се у оквиру УГС "Независност" формира посебна синдикална грана која би обједињавала предузећа из области наменске индустрије. На тај начин би се ујединили напори свих предузећа из те области да изборе бољи положај за своје запослене и да покушају да обезбеде већу помоћ и гаранције државе за њихово функционисање.

Није важно ко купује само нек се продаје

АУТОР: Јована Рабреновић

Најслабија карика наше приватизације био је изостанак контроле порекла новца којим су купована друштвена предузећа

Није важно ко купује само нек се продаје. Није битно ко ће да купи предузеће, јер ће нови власник, због онога што је платио, водити рачуна о својој имовини. Ово су, укратко, биле „пароле” приватизације друштвене својине код нас од 2001. године која је, између осталог изнедрила сумњиве газде још сумњивијег капитала и стотине хиљада незапослених.

Све то за само 3,5 милијарде евра приватизационих прихода које су се слиле у државну касу од 2001. па до данас. А толико пара нам само за једну годину пошаљу гастарбајтери из иностранства. Да се не помиње да је од 5. октобра у Србију по разним основама ушло безмало 80 милијарди евра.

Да ли је баш онда морала у тако много случајева да се спроведе лоша и „прљава” приватизација? Јер од око 2.300 продатих предузећа приватизација је раскинута у 680 случајева. Према подацима Агенције за приватизацију успешност продаје је била 65 одсто. А неуспешност? Сто одсто.

А када смо започињали приватизацију гласноговорници тог процеса су наводили да је наша предност управо у томе што последњи од свих транзиционих земаља крећемо да продајемо друштвену својину, јер нећемо направити њихове грешке.

А када је удео неуспешних приватизација достигао 25 одсто лаконски нам је одговорено да то није страшно и да је на нивоу просека свих других транзиционих земаља. Дошли смо до тога да опет пишемо закон о приватизацији, а све оно пре тога названо је „пљачкашком” приватизацијом.

Основни Закон о приватизацији усвојен је 2001. године, а живот је врло брзо показао да је пун недостатака.

Пропис је ишао на поправни чак пет пута – 2003, 2005, 2007, 2010. и 2012. године. Још од реконструкције претходне владе спрема му се и шеста дорада, јер приватизација, гле чуда, ни после 13 година и неколико законских рокова – није завршена.

Све те промене, међутим, као да нису хтеле, могле или желеле, да отклоне системску грешку овог процеса, а то је контрола порекла новца којим се купују предузећа. Агенцији за приватизацију, на пример, никада није дато законско овлашћење да контролише порекло капитала купаца у процесу приватизације. Тај посао је поверен Управи за спречавање прања новца.

До почетка 2010. године, када је и спроведена главнина приватизације, Управа за спречавање прања новца само у једном случају обавестила је Агенцију за приватизацију да је реч о

сумњивој трансакцији и тај посао није прошао. Са друге стране, Агенција за приватизацију послала је 1.769 дописа управи коју обавештава о свакој продаји предузећа.

Све ове податке саопштио је Владислав Цветковић, директор Агенције за приватизацију, када су у већем броју на видело почеле да излазе сумњиве приватизације попут оних иза којих је стајао нарко-бос Дарко Шарић желећи очигледно да са агенције скине одговорност што је приватизација у Србији означена као начин да се оперу нелегално стечене паре.

Очигледно све демократске владе од 2001. до данас нису хтеле или нису могле да се одупру „пљачкашкој” приватизацији. Знале су да се у земљи или ван ње, на егзотичним острвима, офшор зонама, налазе велике паре стечене у доба Милошевићеве владавине или зарађене криминалом – шверцом дувана, наркотика, нафте или оружја.

Питање је било – како их привући. Учинило им се, нажалост, да је приватизација најбезазленији начин да се те паре „запосле”. Начињена је кардинална грешка. Списак посвећене покојне Верице Бараћ са 24 спорне приватизације само је врх леденог брега лошег превођења друштвене у приватну својину.

Према нашим приватизационим прописима тек од 2007. године сви потенцијални купци морају да донесу потврде из суда и МУП-а да нису осуђивани и да се против њих не води поступак за кривична дела.

Да је у старту постојала таква одредба Миле Јерковић не би могао да на аукцијама подиже лицитациону таблицу и купи за само годину и по дана чак 20 предузећа за поменутог нарко-боса. Јерковић је, подсећамо, због шверца цигарета деведесетих осуђен на три година затвора.

Занимљиво је да он уопште не би ни био гоњен за шверц цигарета да није било пријаве Европске комисије – да је без документације прошверцовао четири шлепера цигарета из Хрватске.

У приватизацији је само у малом броју случајева инсистирано на томе да се нађе стратешки партнер.

Када се то тражило за власнике добили смо мултинационалне компаније које су донеле и светске норме пословања и понашања. Истини за вољу, фабрике цигарета, цементаре и прехрамбена индустрија и без њих и пре њих били су успешни. За остала предузећа добили смо „мултипрактик” власнике којима у великом броју случајева делатност фирме уопште није била професионално позната.

Загризли су „мамац” – грађевинско земљиште и друга имовина која се може препродати. Они су мислили да није тешко у пакету газдовати и у пропалим текстилним фирмама, истим таквим металским предузећима, запуштеним пољопривредним комбинатима, да истовремено имају и по једну своју банку, чак и путарска предузећа, руднике...

За њих кажемо да су инвеститори који су се преинвестирали, а не да нису умели или хтели да раде свој посао. Зато сада имамо привреду која не може да се врати ни на ниво од пре бомбардовања, а камоли на онај од пре распада велике државе.

О томе да је чак четвртина радно способног становништва незапослена да се и не говори. А речено нам је да се приватизација спроводи управо да би привреда, после неуспелог експеримента у социјализму, најзад постала успешна.

Угаљ и струја за добре плате

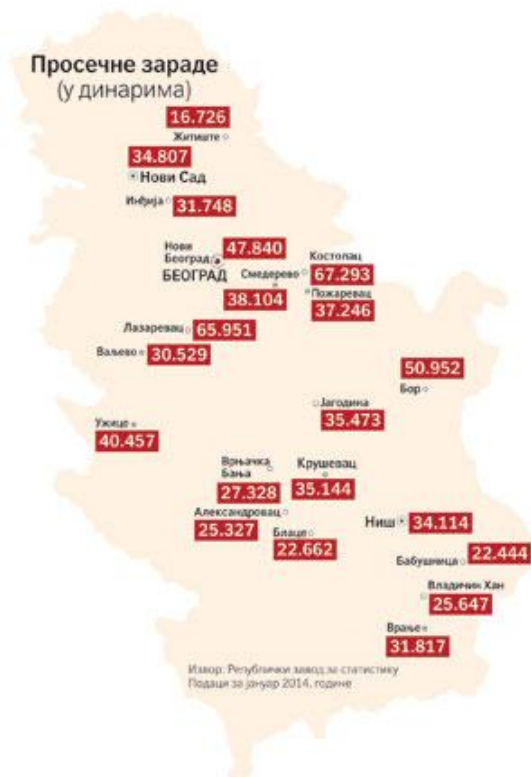
АУТОР: Стефан Деспотовић

Највеће зараде у општинама у којима су рудници или термоелектране, а разлика између Лазаревца и Житишта је четири пута

Уколико питате неког статистичара где је у Србији најбоље потражити посао, сигурно би вам одговорио – у Лазаревцу или Костољцу, јер су у овим општинама просечне плате највише у нашој земљи и прелазе 65.000 динара. Исто тако, сасвим сигурно саветовао би да избегавате Житиште, Бабушницу или Блаце. У овим местима месечна зарада је мања од 20.000 динара.

Ове две „финансијске слике” Србије најбољи су показатељ регионалних разлика и неједнакости у нашој земљи и тренда раслојавања који траје већ годинама. Осим тога, показују нам да је многим и даље недостижна ионако мала просечна зарада, која је према последњим подацима, у јануару износила 37.966 динара.

Осим регионалних разлика у висини месечних зарада, можда је још драстичније социјално раслојавање које диктирају делатности у којима запослени раде. Ту нам статистика каже да су највеће плате оних који раде у ваздушном саобраћају, јер је ту месечни просек 95.718 динара! На дну листе су делатности у којима је просечна плата на неки волшебан начин испод републичког минималца који износи око 20.000 динара! На пример, они који раде у производњи одеће зарађују 18.361 динар месечно.

Статистичари би средњошколцима сасвим сигурно саветовали и да бирају факултете који би им касније омогућили посао у енергетици, експлоатацији угља или у снабдевању струјом и гасом, јер је ту просек зарада изнад 70.000 динара. То, нам уосталом, открива и откуд Лазаревац или Костолац у врху листе зараде. Јер, у близини су копови Колубаре и Костолца. Занимљиво је и да су до пре годину или две запослени у банкама и финансијским институцијама били неприкосновени по висини зарада, али сада их је сектор енергетике потиснуо, па је просек зараде у банкама и осигурањима нешто изнад 63.000 динара. Осим њих, добро су плаћени и сви они који су ухлебљење нашли код мобилних или кабловских оператера јер запослени у телекомуникацијама месечно зараде више од 65.000 динара.

У најплаћеније (оне који зараде изнад просека) убрајају се и они који раде у лизинг компанијама, запослени у кадровским службама, информационим технологијама и маркетингу. Најмање плаћени грађани Србије раде у угоститељству, обради дрвета, трговини, пољопривреди, па и новинарству.

Горан Николић, економиста Института за европске студије, каже да ови подаци показују да су у Србији регионалне неједнакости веома изражене и да раслојавање временом постаје све веће.

– Али, регионална политика која се заговара, односно настојање да се сваки део земље подједнако развија, може да буде веома скупа. То не треба радити по сваку цену, јер је у неким ситуацијама јефтиније за државу да допусти да се неки крај осипа и гравитира ка већем граду, него да се у њега улаже и прави ауто-пут који је неисплатив – објашњава Николић.

Према његовим речима, највећа улагања и највиши стандард су на потесу Београд – Нови Сад и то не само због близине ауто-пута и добрих локација, већ и зато што су то два највећа тржишта у нашој земљи.

– Београд је, према производњи и дохотку, двоструко развијенији од остатка Србије. Али, то је тренд у свакој земљи у Европи. Готово свуда је главни град најбогатији и развијенији. Осим можда Рима који није богатији од Милана или Мадрида који није достигао Барселону – закључује Николић.

Овакве разлике у платама су логично и узрок разликама у куповној моћи становништва. Зато највећи трговински ланци који имају супермаркете широм наше земље, често имају два ценовника – један за Београд, а други за унутрашњост. Цене намирница у већини великих трговинских кућа варира, у просеку, око седам одсто од града до града, што значи да има производа који свуда исто коштају, али и оних чије се цене код истог трговца разликују и више од десет процената. Узрок томе је, објашњавају трговци, прилагођавање стандарду локалног становништва, јер просечна плата није иста. Осим тога, на локалу трговци често сарађују са тамошњим добављачима који нуде јефтиније производе, али на ниже цене него у престоници утиче и то што је цена земљишта, закупа или комуналија у унутрашњости вишеструко нижа него у главном граду.

– Ценовни ниво се најчешће разликују међу регионима јер на њих пресудно утичу куповна моћ становништва, трошкови изградње, закупа и одржавања објекта, али и плате запослених – објаснила је Мартина Петровић, портпарол „Делеза” за Србију и Босну и Херцеговину.

Привреда се раздужује, држава се задужује

АУТОР: Стефан Деспотовић

Србија од почетка светске кризе увећала спољни дуг за више од десет милијарди евра, док светске обавезе достижу 100.000 милијарди долара

Сви наши дугови	Јавни дуг	Дуг привреде	Дуг становништва
● август 2013.	19,15	19,45	5,88
● септембар 2013.	19,07	19,32	5,91
● октобар 2013.	19,30	19,06	5,92
● новембар 2013.	19,50	19,01	5,90
● децембар 2013.	20,08	18,95	5,87

у милијардама евра

Проблем са огромним дуговима и новим задуживањем државе на све стране, ако је за утеху, није само наш „специјалитет”. Од почетка светске економске кризе, па до средине 2013. године укупан дуг свих држава света увећан је за чак 40 одсто и достигао је незамисливих 100.000 милијарди долара. Ове податке саопштила је Банка за међународна поравнања.

– Од почетка финансијске кризе државе су активно позајмљивале средства да би извукле своје привреде из рецесије. Управо су владе, централне, регионалне или локалне, биле највећи емитенти дуга – изјавили су званичници ове банке, а пренеле светске агенције.

У исто време, слично је било и код нас. Криза није постала наша шанса, како су то неки из власти оптимистично говорили 2008. Према подацима економисте Мирослава Здравковића, уредника портала „Макроекономија.орг”, претходна влада задужила је Србију за 6,84 милијарде евра, а ова, техничка, до краја октобра дуг је повећала за још 3,83 милијарде. „Цех” кризног задуживања – више од десет и по милијарди евра.

Укупно, званична државна статистика показује да је на крају 2013. године јавни дуг Србије износио 20,08 милијарди евра, да је наша привреда дуговала банкама 18,95 милијарди, а становништво 5,8 милијарди евра. Према последњим подацима, јавни дуг већ је нарастао на 20,398 милијарде евра.

Горан Николић, економиста Института за европске студије, сагласан је да је проблем високог јавног дуга европски и светски проблем, а не само наш.

– Раст јавних дугова велики је проблем европских земаља од почетка светске кризе, а и наш јавни дуг ће наставити да расте. У ситуацији када падну и производња и ниво зарада, сви то настоје да надокнаде новим задуживањем. Због тога од почетка 2009. године ми имамо годишњи раст дуга у просеку 2,4 милијарде евра. Толико нам недостаје да бисмо прегурали сваку годину – објашњава Николић.

Јасно је да није о тренду који је завршен и да ће наша држава у наредном периоду морати да настави да се задужује. Осим новца који се обезбеђује међудржавним споразумима, попут оног са Емиратима, сигурно је да ће Србија наредних година новац тражити и на светском

финансијском тржишту. А имајући у виду наш незавидан кредитни рејтинг, најважније је по којој цени ћемо то чинити. Шта предвиђају брокери?

– Извесно је да ћемо у годинама пред нама имати проблема да јавне финансије одржимо стабилним, а колико ће бити потешкоћа зависи од два фактора. Најпре, нова власт ће морати да покаже истинску спремност на реформе што ће се веома брзо пресликати и на наш кредитни рејтинг и друге показатеље које сагледавају улагачи. Друго, уколико се настави опоравак светске економије убрзо ће се повећавати кључне каматне стопе што ће имати директан утицај на висину нашег дуга јер је извесно да се наша економија неће опорављати истом брзином – сматра Ненад Гујаничић из брокерске куће „Вајз брокер”.

Нимало оптимистично када је реч о цени по којој ћемо се задуживати. На нашу констатацију да се јефтинији зајмови можда могу обезбедити међудржавним аранжманима, попут недавног са Уједињеним Арапским Емиратима којим је обезбеђено милијарду долара повољног кредита, он одговара:

– Када су у питању разни аранжмани као што су арапски кредити, њих не би ваљало да посматрамо изоловано односно само кроз висине каматне стопе. Све те уштеде ће вероватно да испливају на неком другом месту јер у сваком међудржавном односу постоји искључиво економски интерес који може бити завијен у другој форми – закључује Гујаничић.

И док ће јавни дуг Србије наставити да расте, Мирослав Здравковић нас подсећа на један истовремени, али занимљив тренд у нашој економији – дуг привреде и становништва према банкама се смањује!

– У новембру је, у односу на октобар 2013. године, јавни дуг повећан за 207 милиона евра, али је дуг привреде смањен за 187 милиона евра, а становништва за 18 милиона – објашњава Здравковић.

Привредници по потврђују. У Унији послодаваца Србије која окупља велики број предузећа наводе да је међу њиховим чланством тренд што мање задуживање и то само у ситуацији када је потпуно сигурно да ће им посао који финансирају на тај начин донети зараду.

– Уколико нису сто посто сигурни у то, добри предузетници се данас неће задуживати и неће ризиковати – објашњава Драгољуб Рајић, директор Уније послодаваца Србије.

Он, међутим, каже да је на смањено задуживање предузећа утицало и то што нам привредна активност из године у годину опада, па је логично да се мање задужују код банака.

– Највећи део дуга предузећа у Србији су направила пре кризе или на њеном почетку и након тога задуживање је почело да посустаје – наводи Рајић.

Задуживање – 61,7 евра у секунди

Рачуница економисте Мирослава Здравковића показује да је у новембру 2013, у поређењу са новембром 2012, јавни дуг повећан за 1,94 милијарде евра. То значи да је у том периоду растао по 61,7 евра у секунди.

– Јавни дуг је тада растао по 61,7 евра, а становништва по 3,75 евра у секунди. Привреда је смањивала дуговања. Укупан дуг ова три сектора растао је по скромних 13,8 евра. Кажем скромних, јер је знао да се увећава и по 131 евро по секунди у 2007. или по 149,6 евра у 2008. – објаснио је Здравковић.

Зашто су се посвађали Фонд ПИО и Унија

АУТОР: Ј. Петровић-Стојановић

У „игри” чак 109.000 квадратних метара пословног простора чијим газдовањем представници послодаваца нису задовољни

Управни одбор Фонда ПИО усвојио је пре два дана, први пут у својој историји, правилник о располагању непокретностима Фонда, чиме је управљање имовином регулисано једним актом, али тај документ је одмах изазвао реаговање представника Уније послодаваца Србије, иначе пуноправних чланова УО ПИО фонда, који тврде да нови пропис омогућава даљу злоупотребу више десетина хиљада квадрата у власништву Фонда ПИО.

У ПИО фонду све то негирају и кажу да нови правилник прописује да ће пословни простор моћи да користе државни органи, асоцијације које учествују у управљању фондом и репрезентативним удружењима, под условом да на име накнаде сnose све трошкове текућег одржавања. Све ово под условом да редовно извештавају Фонд о наменском коришћењу средстава

На тај начин, Фонд као власник, неће имати никакве трошкове за овај простор, а та имовина ће се чувати и одржавати. Привилегију да део простора могу дати у закуп ради стицања прихода за покривање трошкова имаће само репрезентативна удружења пензионера, објашњавају у ПИО фонду.

Смисао и циљ овог правилника је, објашњавају у пензијском фонду, утврђивање јасних и прецизних услова и процедура при располагању непокретном имовином Фонда, што обезбеђује јавност у одлучивању, без обзира на то који орган Фонда доноси одлуку.

Правилником је предвиђено да се непокретности Фонда могу дати у закуп, на коришћење, разменити и отуђити. Сваки вид располагања детаљно је уређен и усклађен са актом владе о условима прибављања и отуђења непокретности непосредном погодбом, давањем у закуп ствари у јавној својини и поступцима јавног надметања и прикупљања писмених понуда.

Укупна непокретна имовина Фонда износи 109.000 квадратних метара, од чега је 44.000 квадрата простор који користи Фонд за основну делатност а преостали део, који је финансиран из средстава за друштвени стандард пензионера од 63.000 квадрата, дат је на коришћење удружењима пензионера, геронтолошким центрима, укључујући и станове корисника пензија.

Пословни простор од 2.000 квадрата користе државни органи, организације и асоцијације које партиципирају у органима управљања Фондом.

Овим правилником, међутим, кажу у Унији послодаваца дата је могућност да и даље једна политичка партија (ПУПС) користи имовину свих пензионера у Србији, потпуно бесплатно за своје страначке просторије, што је противно Закону о финансирању политичких странака.

На проблеме у располагању имовином Фонда ПИО упозорила је и Државна ревизорска институција извештају о ревизији завршног рачуна Фонда ПИО за 2012. годину.

Све ово дешава се у ситуацији када се више од 42 одсто новца неопходног за исплату пензија у Србији дотира из републичког буџета. Просечна цена квадрата пословног простора у Србији је

шест евра, што значи да Фонд месечно само по овом основу губи 93.666 евра, а годишње 1,1 милион евра.

Из Уније поручују да треба имати у виду да су просторије у власништву Фонда ПИО углавном у центрима градова и општина, тако да је квадрат у закупу често скупљи од шест евра, што значи да је реални губитак и већи.

<http://www.politika.rs/rubrike/Ekonomija/Javni-dug-Srbije-204-milijarde-evra-ili-629-odsto-BDP-a.sr.html>

И у фебруару државна каса у минусу

АУТОР: Ј. Р.

Кamate на до сада узете зајмове чине половину укупног дефицита буџета у прва два месеца

Државна каса наставља да ниже „минусе”. Дефицит је, према подацима Министарства финансија, забележен и у другом месецу ове године. Приливи у буџет износили су 58,8 милијарди динара, издаци су били 85,2 милијарде динара те је остварен дефицит у износу од 26,4 милијарде динара.

Мирослав Здравковић, уредник сајта макроекономија.орг, каже да су у односу на исти месец 2013. године приливи у буџет повећани за 22,3, а издаци за 11,6 одсто. Дотле су реалне стопе раста прихода биле 19,2, расхода 8,7 одсто. Дефицит буџета у фебруару је номинално смањен за 1,9 милијарди динара, у односу на исти месец 2013. године.

У прва два месеца 2014. године, у односу на исти период 2013, примања у буџет повећана су за 16,6, издаци за 14,7 милијарди. Буџетски резултат побољшан је за 1,9 милијарди динара.

Код прихода највећи раст остварен је од ПДВ-а, чак за 11,9 милијарди динара уз номиналну стопу раста од 21,6 процената. Непорески приходи повећани су за 3,4 милијарде динара што је раст од 34,7 одсто, а порез на добит предузећа за 1,2 милијарде динара што је више 17,1 одсто. Приходи од акциза повећани су номинално само за 1,4 одсто или за 421 милион динара.

Код издатака највећи раст имали су трансфери организација обавезног социјалног осигурања за 5,6 милијарди динара, па расходи по основу отплате камата за 4,6 милијарди динара.

– Плаћање камата на до сада узете дугове чини половину укупног дефицита буџета. У односу на смањење укупног дефицита са 35,3 на 33,4 милијарде динара, примарни дефицит је смањен са 22,5 на 16 милијарди динара. У складу са дефицитом повећан је јавни дуг за 173 милиона евра у фебруару, а за 309 милиона евра од почетка 2014. године. То је дневни пораст од 5,24 милиона евра, рачунајући и суботе и недеље, а што је 61 евро у свакој секунди. Након сагласја економиста, ММФ-а, Светске банке, партнера, кредитора и након формирање апсолутне већине СНС-а у републичком парламенту, можемо очекивати да ће до краја године успорити раст јавног дуга – каже Здравковић.

На нивоу опште државе у прва два месеца дефицит је износио 23,3 милијарде динара, при чему су делови централне државе и локалног нивоа власти тренутно у суфициту.

На нивоу локалних самоуправа суфицит износи 3,8 милијарде динара, код АП Војводина 1,3 милијарде динара, код ПИО фонда 1,2 милијарде динара, а код РФЗО 5,7 милијарди динара. Ови суфицити су привременог карактера, па је тако, на пример, висок суфицит код РФЗО последица динамике исплате плата пошто се у јануару у здравству исплаћује само пола плате, наведено је у саопштењу.